

פגיעה במישפחה שלו. אני לא מוצאת הסבר אחר למה שהם עשו. הם פשוט רוצים להרוס אותו ואותנו יחד. זאת השיטה שלהם. אם לא מצליחים למצוא הוכחות נגד בעלי, אז הם הורסים את הילדים ואותי.

עכשיו המישרה טוענת שטוביה הוא רוצח. אני לא יכולה להאמין בזה. טוביה הוא לא כזה. אני לא יודעת ים היה לו קשר בכלל עם עמוס אוריין ועזר כהן, אבל אני בטוחה שהוא לא היה מסוגל לרצוח אותם. אפילו לא לתת למישהו אחר הוראה לעשות את זה.

„הוא לא טלית

שכולה תכלת“

מרות היחסים הגרועים שביני לביני טוביה, אני יודעת שהוא אדם טוב. בסך הכל הוא אדם שקט, שאהב את המישפחה ואת החברים שלו. הוא גם דאג תמיד לשמור את העניינים שלו מחוץ למישפחה. אף פעם הוא לא הביא הביתה אנשים שלא היו מתאימים. הבית היה תמיד מחוץ-לתחום.

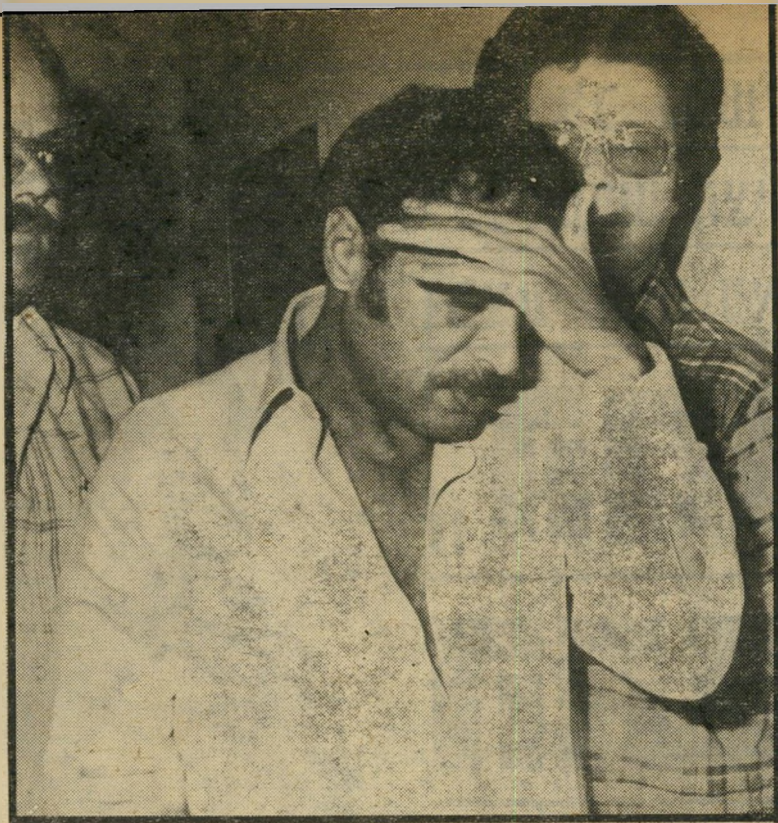
אולי טוביה הוא לא טלית שכולה תכלת. אבל הוא לא כזה כמו מה שעשו ממנו. אני יודעת שהוא לא מסוגל לפגוע באנשים. זה לא מתאים לו. לדעתי המישרה טרה נפטלת אליו. אני בטוחה שבעלי הוא לא רוצח.

אם טוביה לא היה מתעסק עם בחורות אחרות, היינו יכולים לחיות יחד בסדר. אבל אני לא מוכנה להשלים עם ההרגל הזה שלו. רציתי להתגרש ממנו כבר מזמן. אילו רק היה נתון לי גט הייתי עוזבת אותו. אבל זה לא כל כך פשוט. טוביה לא מוכן לוותר עלי כל כך בקלות. ואני בהחלט מבינה את זה. איפה הוא ימצא אשה כזאת שמטפלת בילדים, דורגת תמיד שהבית יהיה נקי ומסודר ומוזר תרת לו?

אבל הפעם אני לא מוכנה לוותר. החלטתי להילחם ולהוציא ממנו את הגט. טוביה הבין שאני נחושה בהחלטה שלי וניסה לנחם אותי. הוא היה מתקשר אלי כלילול מהבחויות שלו ושואל מה שלומי. כל כך התרגלתי לזה, עד שהייתי שואלת אותו מה קרה כשפעם אחת הוא לא היה מתקשר. בכלל לא שאלתי יותר למה הוא לא בא הביתה. הסתפקתי בטלפונים.

עכשיו זה הסוף. לא מעניין אותי בכלל מה יקרה לו. לא הולכת לבקר אותו ולא רוצה לדעת מה איתו. אני לא רוצה יותר שום עניינים איתו. להעיד נגדו אני לא אעיר, וגם אין לי מה לספר עליו. אבל החלטתי לעזוב אותו סופית.

הייתי צריכה לעשות את זה כבר מזמן. במשך עשרים שנה סבלתי את השיגעונות שלו. הכרנו בקיבוץ הפציבה. אני ילידת כרם-התימנים וגם טוביה. עברתי לגור בקיבוץ ויום אחד טוביה בא לבקר שם. הוא זכר אותי מהשכונה וככה התידדנו והתחננו. במשך השנים הוא תמיד דאג שלא יהיה חסר דבר בבית. מהבחינה הזאת הוא היה תמיד בסדר. אבל עם העניינים האחרים שלו אני לא מוכנה להשלים. היום אני רוצה ממנו רק דבר אחד: שיתן לי ללכת.

סיפור האישי של יוכבד, אשתו ל טוביה

אושרי (בתמונה למעלה, בעת המעצר)

„אני רוצה להתגרש!“

הבן היה בבית ושומר על הילדות. אבל כל הפרשה הזאת פגעה קשה במישפחה. השכנים כבר לא אומרים לי שלום בחדר-המדרגות. מסתכלים עלי כמו על פושעת. בבית-הספר המורה שילה את הבת שלי אם היא קראה מה שכתוב בעיתונים. אני חושבת שזו ממש אכזריות שמורה עושה דבר כזה. במקום לעזור ולעודד את הילדה.

„נקמה

בבעלי“

אני חושבת שיכול להיות שהמישרה החליטה להתנקם בבעלי עלידי

ואושרי להסתלק מהארץ. במטוס הראשון את מגש ואת כל אלה שמקשרים אותם לפשע המאורגן. אין לי שום מושג אם הם באמת כאלה או לא. אני יודעת שבעלי היה עצור כבר בעבר ושחיו לו עניינים עם המישרה. יותר מזה לא שמעתי ולא ראיתי כלום.

עד עכשיו יכולתי לחיות עם כל הפירסומים האלה. בזמן המישפט של הארץ היה אמנם קשה, אבל התגברתי. אני תמיד הייתי מחוץ לעניינים האלה. אף פעם לא כתבו עלי שום דבר והמישרה עכשיו זה הרס מוחלט של המישפחה.

לא הטרדה אותי. אבל מה שקורה יש לי בן גדול בצבא ושתי בנות קטנות יותר. למולי, בזמן שהייתי במעצר

אני רוצה להתגרש מבעלי. עבר עלי סיוט גורא. לי אין שום קשר לכל העניינים האלה. אני רק רוצה שכולם יעזבו אותי במנוחה, ושגם בעלי יניח לי. כבר תקופה ארוכה שטוביה ואני מסוכים. כשהוא חוזר לפני שבועיים מחוץ לארץ, זרקתי אותו מהבית. פשוט לא נתתי לו להיכנס. הריבים שלנו הם מפני שטוביה מסתובב עם בחורות אחרות. זאת מחלה אצלו. הוא לא יכול בלי זה. דיברתי איתו הרבה, אבל זה לא עזר. הוא עושה מה שהוא רוצה.

במשך לילות שלמים הוא לא הורר הביתה. אני לא מוכנה לסבול את זה. אף אשה לא יכולה לקבל, שבעלה ישן בלילות עם בחורות אחרות. לכן לא הסכמתי להכניס אותו הביתה. לא עניין אותי יותר מה הוא עושה. רציתי רק שישתלק מהבית. ולא לראות אותו יותר.

ככה עברו השבועיים. עד שנגמר לי הכסף. טוביה לא דאג לשלוח לי כסף להוצאות הבית ולילדים. ידעתי שהוא נמצא בדירה של מימון בירושלים. את מימון אני מכירה כחבר של טוביה. לי אין שום קשרים איתו. בלית ברירה נסעתי לירושלים כדי לדרוש כסף מטוביה.

הטעות שלי הייתה שנסארת לי בדירה בירושלים. לא תיארת לי לעצמי איזה סיוט צפוי לי. למחרת באה המישרה טרה ועצרה את כולם. לא הבנתי בכלל מה הם רוצים ממני. הייתי המומה לגמרי. בחיים שלי לא היו לי שום עניינים עם המישרה ואף פעם לא עצרו אותי.

השוטרים אפילו לא אמרו לי למה עצרו אותי. לא היה לי שום מושג כמה אני חשודה. במישרה בכלל לא דיברו איתי. לא חקרו ולא שאלו דבר. פשוט עצרו אותי, וזהו. ביקשתי לדבר עם עוררדין, להתקשר הביתה ולהודיע לילדים. לא נתנו לי. השוטרים אמרו שאני לא צריכה עוררדין ושהם כבר ידאגו להתקשר הביתה.

„הוא לא היה

מסוגל לרצוח“

החזיקו אותי במיגרש-הרוסים מיום שיש עד יום ראשון. רק כשהביאו אותי לבית-המישפט, וביקשו להאריך את העצר שלי, נודע לי לראשונה על מה אני עצורה. כששמעתי שאומרים שאני חשודה בסיוע לרצח לאחר מעשה, כימעת התעלפתי. אין לי שום קשר לכל הדבר רים האלה. למולי השופט הבין שאני פשוט נפלתי לעניין שאין לי חלק בו והחליט לשחרר אותי. אבל המישרה החזיקה אותי במעצר עוד יומיים. יצאתי רק ביום שלישי.

אני רוצה שכולם ידעו שאין לי שום מושג מהעסקים של בעלי. הוא אף פעם לא מספר לי מה הוא עושה. אנחנו חיים כבר יחד עשרים שנה והוא אף פעם לא גילה לי דבר. אחרי שהתחילו הפירסומים, שבעלי שייך לפשע המאורגן, שאלתי אותו כמה פעמים אם זה נכון מה שאומרים. הוא תמיד ענה לי שזה שטויות ואמר לי לא להתייחס לדברים האלה. לפעמים, כשהייתי שואלת אותו שוב, הוא פשוט לא היה עונה.

אני באמת לא יודעת אם בעלי הוא כזה פושע כמו שמספרים עליו או לא. אני מכירה את בצלאל מזרחי, את גומדי,

קציני המישרה, ובראשם המפקח הרצל שפיר, שאישרו את המעצרים לפני שנערכו. יודעים כי במאבק בין המישרה לבין הפשע המאורגן בישראל, שבו היתה עד כה ידה של המישרה על התחנות, יש חשיבות מכרעת לפרשה זו. אם תצליח המישרה להוכיח את אשמתם של העצורים, ובעיקר את אשמתם של גומאדי ואושרי, היא תכה מכה אנושה את עולם הפשע המאורגן בישראל, שיתפורר לגמרי. הרישעות של שניים אלה יביאו להתחלשות בניין הפשע המאורגן כולו, ולי מעצרים נוספים, בעניינים אחרים, של אנשי שיתפסו כמארגנים באחרונה בהקשר לפשע המאורגן.

אולם ראשי המישרה ידעו, עוד לפני שלקחו על עצמם את סיכון המעצר, שאם תיכשל מישטרת-ישראל גם הפעם, יהיה הדבר נסיגה עצומה במאבק בפשע הי מאורגן, ואפילו התוכנית הנוכחית נוספת. תירוש לא תצליח את המישרה משקיעה נוספת.

שאסור להם לעצור את השניים אלא אם כן תהיה מערכת-העדויות נגדם מרצה ביותר.

הימור

מסוכן

אושרי נעצר בביתו של מימון לוי, קבלן ומלונאי ירושלמי, הידוע כחבר קרוב של בצלאל מיזרחי. יחד עם השניים נעצרה גם אשתו של אושרי, יוכבד (ראח מיסגרה), אך היא שוחררה בינתיים. כעבור ימים אחדים נעצרו גם אחיו של אושרי, יצחק, קרוב מישפחה, אבנר (כושני) מעודד, ועוד שני עובדים של בר-בקר, החשודים בכך שעזרו לרוצחים לשפץ את מקום הרצח, המישרה של בר-בקר, ולמחות את כל העקבות. גומאדי נמצא בפורטוגל ומאיים, באמצעות פרקליט טו, להגיע בכל יום לארץ כדי להוכיח את חפותו.

דיות מוחלטת. הוא החליט שלא לעשות צעד בלתי-מחושב. גם כשחזר אושרי לארץ, לא מיהר לעצור אותו. במשך חודש תמים אספו איש-שלוש ואנשי פרט לפרט, עקבו אחרי אושרי ואחרי עובדים אחרים של מיפעל-הבשר שלו, עד שלדעתם היתה הקרקע בשלה לבצע את המעצרים.

אושרי וגומאדי ידועים לעולם התחנות כבר מזה שנים רבות. המישרה חושדת שהם עומדים בראש „הפשע המאורגן“ בישראל, והם נמצאים בין ה-11 המפורסמים — היעדים המודיעיניים של המישרה הי חוקרת את הפשע המאורגן.

במישפט בצלאל מיזרחי נגד הארץ הפך שם של השניים נחלת הארץ כולה. דבריי הביקורת החמורים של השופטת שולמית ולנשטיין על אושרי וגומאדי לא הותירו מקום לספק בלב אומי. השניים הם פושעים ערמוניים ומסוכנים. למרות כל אלה לא הצליחה המישרה עד כה לשים את ידיה עליהם, וראשי המישרה ידעו

עם היוודע גילוי הגופות, מיהרו גומאדי שהמריא מלוד.

באותו רגע הבין האיש-שלוש שיכול להיות הסבר לכיתוק הגופות. לגומאדי לא אושרי מיפעל בשר בבתים. מיפעל בר-בקר. לפי החשד, נתפסו כהן ואוריין בתוך מיפעל-הבשר, ושם בוצע נגדם פסק-הדין המשפיל. אחר-כך השתמשו הרוצחים ב כלים המיקצועיים שהיו במיפעל לחיתוך בשר, ארוז את הגוויות בשקיות-ניילון ורובילו אותן לחולות אסדוד. מתוך תיקווה שיעברו ימים ושבועות עד שהן תתגלנה, אם בכלל.

סודיות

מוחלטת

הוא מיהר לדווח למפקדיו על חשדו תיה, אולם שמר מכל מישרה על סוד